

rep.nr.: 2013/

1237

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 5 SEPTEMBER 2013

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRICHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

in de zaak:

1. **RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVORZIENING**, openbare instelling
met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7, appellant, vertegenwoordigd
door mr. JACOBS C. loco mr. DE KETELAERE Jacques, advocaat te
3000 LEUVEN, Bondgenotenlaan 155 A,

tegen:

1. D

geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. VAN
STEENKISTE Nikolaas, advocaat te 2000 ANTWERPEN, Frankrijklei, 105

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van arrest alvorens recht te doen van dit arbeidshof en deze kamer van 6 september 2012, waarin een prejudiciële vraag wordt gesteld aan het Grondwettelijk Hof, en de daarin vermelde stukken van de rechtspleging,
- het eensluidend verklaard afschrift arrest van het Grondwettelijk Hof van 25 april 2013,
- de neergelegde conclusies,

- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 20 juni 2013, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie een mondeling advies uitbracht, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Mevrouw D vroeg vanaf 1 november 2003 onderbrekingsuitkeringen aan in het raam van het ouderschapsverlof. Zij was op dat ogenblik voltijds tewerkgesteld bij de bvba Abesco Contract als preventieadviseur. Deze uitkeringen werden haar toegekend en zij genoot o.m. uitkeringen in de periode van 1 oktober 2005 tot 31 oktober 2006. De uitkeringen stemden overeen met een loopbaanvermindering van 1/5^e.

Op 1 oktober 2005 heeft mevrouw D in overeenstemming met haar werkgever, haar prestaties voor deze laatste tijdelijk verminderd tot 30% van een voltijdse arbeidsbetrekking. Tegelijk sloot zij een tweede arbeidsovereenkomst af met de bvba Huntsman Europe, waarvoor zij tijdelijk ging werken a rato van 70%. Bepaald werd dat zij, bij de beëindiging van de samenwerkingsovereenkomst met Huntsman Europe, terug een voltijdse tewerkstelling zou bekomen bij Abesco Contract.

2.

Bij beslissing van 16 januari 2007 oordeelde de Gewestelijk directeur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening het recht op onderbrekingsuitkeringen van mevrouw D te herzien voor de periode van 1 oktober 2005 tot en met 31 oktober 2006. Deze beslissing steunde hierop dat in deze periode mevrouw D niet voltijds tewerkgesteld was bij één enkele werkgever. Bij beslissing van 20 februari 2007 werd het bedrag van de ten onrechte genoten uitkeringen medegedeeld.

3.

Bij dagvaarding van 15 oktober 2009 heeft mevrouw D de beslissingen van 16 januari 2007 en van 20 februari 2007 betwist voor de arbeidsrechtbank te Leuven. Mevrouw D die inmiddels onder voorbehoud was overgegaan tot terugbetaling van de door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening toegekende uitkeringen, vorderde verder de veroordeling van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot betaling van het bedrag van 1.482,98 €.

Bij vonnis van 14 november 2011, ter kennis gebracht op 18 november 2011, heeft de arbeidsrechtbank te Leuven de vordering ontvankelijk en gegrond verklaard.

4.

Bij verzoekschrift van 15 december 2011 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hoger beroep aangetekend tegen het vonnis.

Bij tussenarrest 6 september 2012 heeft het hof het hoger beroep ontvankelijk verklaard. Het hof oordeelde dat uit artikel 102 en 105, §1, van de Herstelwet van 22 januari 1985 inderdaad volgde dat het recht op loopbaanonderbreking enkel voorzien was voor werknemers in een voltijdse betrekking. Onder verwijzing naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 25 maart 2009 (arrest 63/2009) stelde het hof zich echter de vraag of in deze interpretatie er geen sprake was van een schending van het gelijkheidsbeginsel nu mevrouw D wel voltijds tewerkgesteld was, zij het in het kader twee deeltijdse arbeidsovereenkomsten.

Het hof heeft derhalve, alvorens uitspraak te doen over de grond van de zaak, een prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof.

5.

Bij arrest van 25 april 2013 heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat de prejudiciële vraag geen antwoord behoeft omdat uit de gegevens van de zaak bleek dat mevrouw D in ieder geval geen aanspraak kon maken op een loopbaanonderbrekingsuitkering, omdat zij niet voldeed aan de gestelde anciënniteitsvoorwaarde.

II. VERDERE BEOORDELING.

1.

Overeenkomstig artikel 102 van de Herstelwet van 22 januari 1985 kan een uitkering wordt toegekend aan de werknemer, die met zijn werkgever overeenkomt om zijn arbeidsprestaties te verminderen met 1/5^e, 1/4^e, 1/3^e of 1/2^e van het normale aantal arbeidsuren van een voltijdse betrekking, ofwel toepassing vraagt van een collectieve arbeidsovereenkomst die in een dergelijke regeling voorziet.

Overeenkomstig artikel 105, § 1, van dezelfde Herstelwet kan de Koning, bij een irministerraad overlegd besluit, bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden het recht wordt toegekend op de onderbreking van de beroepsloopbaan en op het verminderen van de arbeidsprestaties, zoals bedoeld in de onderafdelingen 2 en 3. Het recht op een vermindering van de arbeidsprestaties kan, in het kader van deze bepaling, enkel worden toegekend ten belope van 1/5^e of 1/2^e van het normale aantal uren van een voltijdse betrekking.

Overeenkomstig artikel 2, § 1, van het Koninklijk Besluit van 29 oktober 1997 tot invoering van het recht op ouderschapsverlof in het kader van de onderbreking van de beroepsloopbaan, zoals dit van toepassing was op het moment van de terugvorderingsbeslissing, heeft de werknemer, om voor zijn kind te zorgen, het recht om gedurende een periode van 15 maanden zijn arbeidsprestaties deeltijds verder te zetten in de vorm van de vermindering van de tewerkstelling met een 1/5^e zoals bedoeld in artikel 102 van de (herstel) wet, wanneer hij voltijds is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 4 van hetzelfde Koninklijk Besluit moet werknemer in de 15 maanden die de aanvraag voorafgaan gedurende 12 maanden verbonden zijn geweest met de werkgever die hem tewerkstelt.

2.

Zoals blijkt uit het feitenrelaas werd op 1 oktober 2005 de arbeidsovereenkomst die mevrouw D verbond met haar vroegere werkgever vervangen door twee

deeltijdse arbeidsovereenkomsten. De eerste deeltijdse arbeidsovereenkomst voor 30% werd afgesloten met de oorspronkelijke werkgever. De tweede deeltijdse arbeidsovereenkomst voor 70% werd afgesloten met een nieuwe werkgever.

Mevrouw D. brengt geen elementen aan die zouden toelaten om te oordelen dat beide juridische werkgevers in feite eenzelfde economische entiteit zouden uitmaken, zodanig dat zij *de facto* economisch met dezelfde werkgever verbond bleef. Minstens de tweede deeltijdse arbeidsovereenkomst moet derhalve geacht worden te zijn afgesloten met een nieuwe werkgever. In het kader van deze nieuwe arbeidsovereenkomst voldeed mevrouw D. niet aan de anciënniteitsvoorwaarde van een tewerkstelling van minstens 12 maanden, zoals vereist wordt door artikel 2, § 1, van het Koninklijk Besluit van 29 oktober 1997, waarvan niet betwist wordt dat het nog toepassing vond op de voorliggende situatie.

Het recht op loopbaanonderbrekingsuitkeringen kan, op basis van de bepalingen van artikel 105, § 1, van de Herstelwet van 22 januari 1985 en artikel 2, § 1, van het Koninklijk Besluit van 29 oktober 1997, niet toegekend worden op basis van een deeltijdse tewerkstelling van 30%.

3.

Mevrouw D. kon derhalve in de betwiste periode geen aanspraak meer maken op een loopbaanonderbrekingsuitkering.

Het hoger beroep is dan ook gegrond.

OM DEZE REDENEN HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Gehoord in zijn eensluidend advies, de heer Jean Jacques André, advocaat-generaal,

Verklaart het hoger beroep gegrond. Hervormt het bestreden vonnis, behoudens in zoverre het de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening veroordeelt tot de kosten, en wijst mevrouw D. af van haar vordering tot nietigverklaring van de beslissing 16 januari 2007 van de Gewestelijke Directeur van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening.

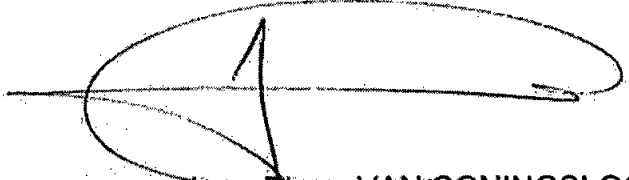
Veroordeelt in overeenstemming met artikel 1017 al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van mevrouw D. op 160,36 €.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

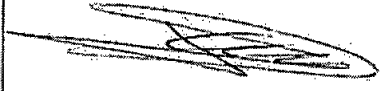
Fernand KENIS, raadsheer,
Christian LAURIERS, raadsheer in sociale zaken, werkgever,
Jean-Pierre VAN CONINGSLOO, raadsheer in sociale zaken, werknemer,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

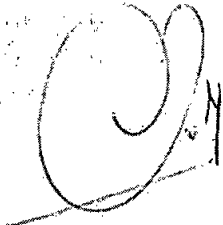
Sven VAN DER HOEVEN

Jean-Pierre VAN CONINGSLOO

Christian LAURIERS

Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 5 september 2013 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS